

**BOLJŠEVIZAM
I ŽIDOVSTVO**

ZAGREB 1942.

»Boljševička nauka je u tome, da uništi materijalni kapital naroda, ali boljševički duhovni smjer uništava *moralni kapital*, koji je mnogo vrijedniji od prolaznog bogatstva, jer su za njegovu izgradnju bili potrebni napori čitavih stoljeća.«

Gustave le Bon

BOLJŠEVIZAM I ŽIDOVSTVO

U POVODU 25-GODIŠNJICE RUSKE REVOLUCIJE 1917.—1942.

Navršilo se dvadesetpet godina od dana, kada je buknuła strašna ruska revolucija 1917. Te su godine bile u Rusiji dvije revolucije: jedna, »buržusko-liberalna«, — u veljači, a druga, »komunističko-boljševička«, — u listopadu. Ali stvarno to su samo dvije etape jedne iste revolucije, pa su čvrsto povezane medju sobom brojnim i različitim vezama, — od posve vanjskih do unutarnje-bitnih, čak organskih. Boljševička je revolucija tek viši stupanj, savršeniji oblik svih tih pojava i pojmova, koji se već nalaze — ali samo u zametku — u februarskoj revoluciji. »Listopadska« revolucija — a pod tim službenim imenom baš je i poznata boljševička revolucija — predstavlja sama po sebi u stanovitom pogledu čisti, jasni, podpuno iskristalizirani pojam. Zato ćemo se i mi dalje služiti za označivanje zamršenog pojma revolucije 1917. samo jednostavnim izrazom »ruska revolucija«, dok ćemo za njezinu karakteristiku uzimati one crte, koje su se s posebnom punoćom i jasnoćom pokazale u listopadskoj revoluciji.

Ruska revolucija 1917. je pojava posve neobičnog značaja u mnogim pogledima. Nema premca — razumije se, u području revolucije, — gotovo u cijeloj povijesti čovječanstva. To je u potpunom smislu svjetski događaj. Njezini se posljedci u toku posljednje četvrti stoljeća jasno osjećaju gotovo na cijeloj kugli zemaljskoj. Nije do sada još iscrpno istražena, premda je o njoj na svim mogućim jezicima napisana nepregledna književnost, — toliko je opsežna i zamršena. Podpuno i konačno njezino upoznavanje je stvar budućnosti. Ali već i sada možemo vidjeti njezine glavne i najkarakterističnije oznake.

Ruska revolucija nije slučajna i osamljena događaj. To je jedan od dijelova velikog povijesnog procesa, kojega se korijen gubi u dalekoj prošlosti. I taj proces ima svoju vlastitu i posebnu svrhu, zadaću i misao vodilju. I samo na toj široj pozadini možemo ispravno shvatiti i ocijeniti

strašnu suštinu i odvratnu zbilju ruske revolucije. Osvijetlit ćemo samo jednu njezinu stranu, ali bitnu i važnu, odnos prema židovstvu.

Svaka se revolucija temelji na dugom nizu ideoloških, političkih, državnih, društvenih, ekonomskih i još mnogo drugih uzroka, koji su prije svega čvrsto povezani sa životom onog naroda, u sredini kojega se događaju. Prema tome svaka je revolucija, pa čak i ona, francuska 1789., u svojoj jezgri nacionalna. Svi ti uzroci postoje i u ruskoj revoluciji. Ali imadu posve neznatno značenje, svakako značenje drugorazrednoga čimbenika. To se napose tiče nacionalnoga čimbenika, koji ovdje imade uglavnome teritorijalni značaj. Rusku revoluciju nije izveo sam ruski narod. On je u njoj igrao samo ulogu grube fizičke sile. Njezinu dušu, njen pokretni duh sačinjavali su ljudi koji su bili posve tuđi i čak neprijateljski ruskom narodu. Rusku je revoluciju i u idejnom i u materijalnom pogledu pripremila i izvelo *međunarodno židovstvo*. Ne pojedini Židovi, kao posebne, posebničke, individualne osobe, nego baš židovstvo, kao jedna cjelina, kao jedna organizacija, — razumije se, u širokom, unutarnjem smislu toga pojma.

Židovi su se poput fantastično gorostasnog pauka ispružili na cijeloj kugli zemaljskoj, čvrsto je obuhvativši svojom odvratnom paučinom. U tome se židovstvo služi trim moćnim organizacijama, koje se nalaze posvema u njegovim rukama. A to su: *kapitalizam, slobodno zidarstvo i boljševizam*. Sve to služi jednoj istoj svrsi samo što za postignuće tog cilja svaki od tih čimbenika ide svojim posebnim putem, dok je njihova suština jedna, zajednička. To su samo razna sredstva i načini organizirane i sustavne *borbe židovstva s kršćanstvom*. A središte te borbe u posljednjih dvadesetpet godina nalazi se u Sovjetskom Savezu. Osim toga, ruska revolucija nije cilj za sebe. Njezina svrha nikako nije promjena odnosno poboljšanje životnih prilika — u širokom smislu — ruskoga naroda. Za nju je ruski narod samo pokusno polje, vježbalište, odskočna daska, početna etapa, prva stepenica. A prava je njezina zadaća pripremanje i stvaranje *svjetske revolucije*, koja opet mora dovesti do *svjetskog gospodstva židovstva*. Kod pažljivog proučavanja ruske revolucije postepeno se otkriva dugi niz medju sobom čvrsto povezanih događaja, u kojima se kriju pravi izvori i ciljevi ruske revolucije, koja je neobično široko zamišljena, temeljito

pripremljena i vješto izvedena. A iza svega toga se krije međunarodno židovstvo, koje se kadkada skriva pod krinkom, a kadkada cinički odbacuje tu krinku, izazovno pokazivajući svoj odvratni lik.

Ruska je revolucija zapravo *židovska revolucija*. Taj se njezin značaj uvjerljivo ispoljuje u svemu, — počam od sastava njezinih vođa, odnosno krivaca, i do njezinih konačnih ciljeva i zadaća. Svi stvarni stvaratelji i voditelji ruske revolucije većinom su Židovi. Od 224 Lenjinovih sumišljenika i suradnika, koji su s njim došli u Rusiju 1917., Židova je bilo 170. Koliko veliku i baš vodeću ulogu u boljševiziranom sovjetskom komunizmu igra židovstvo, pokazuju uostalom i slijedeće dvije neobično važne i karakteristične činjenice, kojima se do sada nije posvećivala potrebna pažnja. — Već od prvih dana svog gospodstva u Rusiji boljševici su kao svoj službeni znak odabrali *zvijezdu*. Doduše sovjetsko-boljševička zvijezda ima pet krakova, a židovska šest, ipak njihova čvrsta unutarnja povezanost ne izaziva ni najmanje sumnje. Zatim je službeni boljševički pozdrav uzdignuta ruka sa *stisnutom pestnicom*. A to je stari židovski ritualni znak odnosno gesta.

Od deseterice najbližih Leninovih suradnika, šestorica su bili Židovi: Bronstein (Trocki), Apfelbaum (Zinovjev), Rosenfeld (Kamenev), Brilliant (Sokoljnikov), Sverdlov i Urickij. Od karakteristične je zanimljivosti činjenica, da je većina tih po krvi i uvjerenjima čistih Židova uzela sebi za javnu uporabu prava ruska imena. A tu su naviku Židovi sačuvali sve do naših dana (a postoji osim u SSSR i u svim drugim zemljama!). U čemu je uzrok te vrlo značajne pojave, kada se Židovi lukavo i naivno trude pod tuđim prezimenom izrazito kršćanskog značaja, — u ovom slučaju: ruskog — sakriti svoju pravu narodnost. Ne mislim, da bi se Židovi u pravom smislu stidili svog židovskog porijekla, ali i to je moguće. Nesumnjivo je također, da se Židovi boje, da će ih ruski narod napustiti, doznajući za njihovo židovstvo. Možda postoje još i drugi, čisto osobni i individualni uzroci u različitim pojedinim slučajevima. Ali svakako, ovdje se prije svega pokazuje prirodno naginjanje Židova prema laži i prevari, koje je toliko tipično za općenitu židovsku ćudorednu pokvarenost.

U toku daljnjih godina Židovi su u SSSR sve više izlazili na površinu, te su postepeno zauzeli većinu vodećih mjesta apsolutno u svim granama i stranama života, uključujući ovamo državnost, diplomaciju, politiku,

kulturu, umjetnost, trgovinu, veleobrt, te su na svim najodgovornijim mjestima u vladi, stranci, vojsci, redarstvu, — prije svega u političkim, onda u staleškim organizacijama. Točnije: svuda. Kako vidimo, to se odnosi isključivo na intelektualna zvanja i nikako ne zahvaća područja fizičkog rada, prema kojemu Židovi osjećaju uvijek samo mržnju i gadjenje. Da se ne izgubimo u sitnim pojedinostima, ne ćemo nabrajati pojedina imena. Spominjemo samo najznačajniji slučaj obitelji Kaganoviča. Na čelu te prave židovske vladajuće kuće SSSR nalazi se Lazarj M. Kaganovič, nekadašnji postolar i »čekista« (t. j. — djelatni član zloglasne ČEKE, časne predšasnice GPU-a). Oko njega se sakupilo sedmero njegove braće i dvije sestre, te brojna ostala rodbina. I svi ti Židovi zauzimaju najodgovornije položaje u različitim granama državnog i stranačkog života Sovjetskog Saveza. Osim toga, kći Lazarja Kaganoviča je sadašnja žena (po redu već treća) samoga Stalina.

Na vodećim se mjestima nalaze Židovi i na području mnogostranog kulturno-umjetničkog života. Između književnika, glazbenika, glumaca i pripadnika svih drugih umjetničkih grana Židovi zauzimaju brojčano vidljivo mjesto, a osim toga u svojim rukama drže sve vodeće položaje. Postotak tih Židova u tim umjetničkim organizacijama nikako ne odgovara postotku židovskog dijela cjelokupnog stanovništva SSSR, znatno ga nadmašujući. U svim odborima, zastupstvima, izaslanstvima na različitim natjecajima, kongresima, svečanostima u samom SSSR i izvan njegovih granica Židovi uvijek zauzimaju prva upravno-službena mjesta. Ali sve to nikako ne govori o nekoj posebnoj nadarenosti Židova. Ovdje su uzroci posve drugog značaja, koji nemaju ništa zajedničkoga sa stvaralačkim talentom. Stvar je u tome, što Židovi prije svega zauzimaju sva glavna i vodeća mjesta u novinstvu, kritici, cenzuri, promičbi, staleškim organizacijama, izdavačkim poduzećima, te odmah i svuda svim raspoloživim sredstvima podpomažu svoje sunarodnjake, dok prave Ruse i druge ljude nežidovske narodnosti u isto vrijeme svom snagom guraju u pozadinu, na drugorazredna mjesta. U tome se Židovi najradije služe rodbinskim vezama, svim vrstama protekcije, uzajamnim podpomaganjem, lukavošću i eksploatacijom.

Boljševička revolucija i po njoj stvoreni sovjetski režim imadu naglašeno izraziti *židovski značaj*. Oni su prije svega stvoreni u

obranu probitaka židovstva, koje svi tobože bezrazložno proganjaju, kao i za postignuće i ostvarenje njegovih zamašnih ciljeva o svjetskom gospodstvu. Između drugoga, to se vidi i na samom značaju sovjetskog terora. To je trajan, okrutan i zlobno osvetljiv teror. Po samoj svojoj prirodi je posve tuđ duhu, ćudoredju i psihi ruskog naroda, ali to u tančine odgovara uvjerenjima židovstva i njegovim ćudorednim načelima. Pa još iz drevnih vremena ide židovski zavjet okrutne osvete svojim neprijateljima, koje je potrebno »uništavati sve do sedmog koljena«. Prema službenim podacima moskovskog komunističkog glasila »Pravda« (27. XI. 1035.) među višim, vodećim osobljem zloglasnog GPU-a stranci čine 80%, a među njima prvo mjesto zauzimaju Židovi, koji su na taj način dobili neograničenu mogućnost slobodnog i beskontrolnog obračunavanja s ruskim narodom. Broj pravih Rusa (upotrebljavam taj izraz kao općeniti pojam, te uračunavam ovamo Velikoruse, Bjeloruse i Maloruse ili Ukrajinice), koji su po nalogu GPU na sve moguće načine bili umoreni, premašuje strahovitu brojku od nekoliko desetaka milijuna. Strašni i odvratni sovjetski teror stvarno predstavlja veoma dobro organiziran i sustavno provedan *pokolj ruskog naroda*, a u prvom redu uništavanje nacionalne (ne po političkim uvjerenjima, već po krvi!) ruske inteligencije. Mogli bismo tu navesti bezbroj imena svjetskog značaja i priznanja, kojima se na čelu nalaze takve osobe kao što su: pjesnik N. S. Gumilev, sveučilišni profesori Platonov, N. N. Lazarevskij, F. A. Kokoškin, N. N. Tagancev. A teror je glavna osnova sovjetskog režima i uopće cijelog gospodstva boljševika u Rusiji.

Značajnu granu boljševičkog terora predstavlja *borba s religijom*, koju boljševici nesmanjenom žestinom sustavno, neprekidno i okrutno vode već od prvog dana svog dolaska na kormilo ruskog naroda. Ali Židovi vode borbu sa svim religijama, i prije svega s kršćanstvom a zatim i s muslimanstvom, samo ne sa židovskom religijom. Boljševici ne samo što ne proganjaju židovsku vjeru, nego je čak i podržavaju, i često posve otvoreno. Osim toga na čelu cijele protuvjerske borbe u SSSR nalazi se osnivač i neprekidni vođa Saveza ratobornih bezbožnika Židov Minja I. Gubeljman, koji je, prema boljševičkom običaju, primio tuđe, čisto rusko ime, te se za javnost službeno zove Emeljan Jaroslavskij.

Mislim, da nema potrebe i dalje dokazivati pravi židovski značaj boljševizma i uopće cijelog ruskog revolucionarnog pokreta. Uostalom, taj njihov značaj ne poriču ni sami Židovi. Sto više, cinički to naglašavaju, otvoreno se ponoseći time. Prije nego pređemo na svjedočanstva samih Židova o tom pitanju, navodimo *mnijenje Stjepana Radića*, koji je sa začudjujućom pronicavošću opazio djelatno sudjelovanje Židova u ruskoj revoluciji, pa je dobro uvidio izrazito proturuski značaj tog njihovog djelovanja, te je to svoje mnijenje otvoreno i smjelo iznesao. Radić je računao, da devet desetina ruskih revolucionaraca čine Židovi, koji goje ljutu mržnju prema Rusiji i Rusima. — »židovstvo se je zaklelo, da mora raztvoriti i uništiti rusku državu«, — pisao je Radić u svom članku »Židovi kao negativni elemenat kulture« (Hrvatsko Kolo, II., 1906.). Veli, da izazivajući u Rusiji revoluciju, Židovi ni najmanje ne misle na probitke ruskoga naroda, nego se brinu samo o svojim vlastitim, židovskim, probitcima, među drugima i materijalnim, jer »Razsulo slavenskoga carstva... židovstvu otvara neizcrpiva vrela materijalnoga dobitka«. Židovi su svijesno smetali razvijanju u Rusiji već gotovo posve sazrele «narodne revolucije«, koja bi bezuvjetno odstranila sve upravne i političke mane Rusije, te bi je izvela na put državnog procvata i narodnog blagostanja. Zato su se Židovi zdušno potrudili, »da mjesto preporodne revolucije u Rusiji istom započme ubitačka anarhija«. Te vjerne i duboke misli o djelatnom i negativnom sudjelovanju Židova u ruskoj revoluciji Radić je iznesao tek na temelju razmjerno vrlo male i skromne revolucije 1905. Ali revolucija 1917. u potpunosti je potvrdila sva njegova opažanja i upravo proročanska predviđanja.

Židovi su po samoj svojoj prirodi revolucionarci, bundžije, uvijek su sa svime nezadovoljni i to svoje nezadovoljstvo uporno šire oko sebe, svijesno trujući sredinu, u kojoj se nalaze. Židov strogo odjeljuje svoje vlastite, židovske probitke od probitaka ljudi, koji ga okružuju. Židovi često vjekovima žive među drugim narodima i često su s njima čvrsto povezani brojnim i različitim vezama — državljanstvo, imovina i mnogo drugo —, ali ipak Židov uvijek ostaje Židov i u svim prilikama u sebi vidi prije svega pripadnika židovskog naroda. Razbacani po cijelome svijetu Židovi, kao možda nijedan drugi narod na svijetu, u potpunosti su sačuvali osjećaj svog narodnog i nacionalnog jedinstva. Židovi su

najčvršći, najuvjereniji i najdosljedniji *nacionalisti*, koji odano vjeruju u odabranost svog židovskog naroda i sanjaju o njegovom svjetskom gospodstvu. Za postignuće tog zasljepljujućeg cilja daju svi Židovi, bez izuzetka, sve, što mogu dati — svoj intelekt, fizičku snagu i materijalna sredstva. Da se riješe svih neprijatelja i svih zapreka na tom dugom, teškom i vijugastom putu k svom svjetskom gospodstvu, Židovi svijesno truju sve narode odurnim *otrovom internacionalizma*. U tu svrhu svaki nacionalizam (naravno, osim židovskoga, — ali o tome se otvoreno ne govori!) proglašuju negativnom pojavom, kao nešto mračno, zastarjelo i natražnjačko. Jedno od glavnih sredstava borbe židovstva za svoje svjetsko gospodstvo je revolucija, i zato su Židovi uvijek i svuda počinitelji i vodje političko-društvenih revolucija protunacionalnog značaja. Sve to u potpunosti vidimo i u ruskoj revoluciji i čak uopće u cijelom ruskom revolucionarnom pokretu posljednjih osamdeset godina. Židovi su strašna *protudržavna, protunarodna internacionalna snaga*, koja uvijek i svuda izaziva revolucije, od kojih se opet trudi izvojštiti najveće dobitke za sebe. Pa o tome sami Židovi govore posve otvoreno i sa zapanjujućim cinizmom. — »Revolucija u Rusiji (1905. N. F.) je židovska revolucija, jer je to prekretna točka u židovskoj povijesti... Židovi su najdjelatniji revolucionarci u Carskom (ruskom. N. F.) Imperiju« — s izazovnom drzovitošću piše Jacob de Haas u židovskom časopisu »The Maccabean« (1905., XI.). O ulozi Židova u istoj revoluciji također posve otvoreno govori poznati židovski politički radnik, ruski Židov Vladimir E. Žabotinskij (Knjiga na ruskom: »Feljetony«, 1906.): »U Rusiji nije bilo revolucije. Trebalo ju je izazvati. I to su na sebe uzeli Židovi«. O neobično odlučnoj ulozi Židova u ruskoj revoluciji 1917. postoji sva sila najrazličitijih svjedočanstava samih Židova. — »Ja sam pravi boljševik«, — otvoreno je rekao newyorški rabin Juda Magnes u svojoj poslanici jednom kongresu 1918. A u ono je vrijeme takva izjava zahtijevala ne samo veliku odlučnost, nego i izazovnu drzovitost. A karakteristično, da je to rekao ne samo Židov, već i rabin. Još veća drzovitost i cinizam zvuči u slijedećim riječima: »Boljševizam se u mnogim slučajevima podudara s tajnovitim idealima judaizma«, — pisala je londonska novina »Jewish Chronicle« (4. IV. 1919.). Posebnu pažnju moramo svratiti na to, da sve to govore ne samo ruski Židovi, koji su neposredno sudjelovali u ruskoj revoluciji, nego i oni Židovi, koji su

službeno bili građani mnogih drugih država, te su se nalazili na najrazličitijim i često vrlo udaljenim točkama zemaljske kugle, ali su dušom, sigurno i džepom, bili s ruskom revolucijom i njezinim židovskim vođama. Svi Židovi cijeloga svijeta uvijek osjećaju i pokazuju čvrstu i neposrednu krvnu vezu sa židovstvom, a u ruskoj revoluciji vide svoju vlastitu, dragu i milu stvar.

Onda nije čudo, da su *židovstvo i komunizam, Židov i komunista* pojmovi, koji znače jedno isto. I to ima poseban smisao baš u nesretnoj Rusiji, koju su Židovi osvojili, podjarmili, i u njoj sve uništili, što je nacionalno i narodno rusko, uključujući čak i njezino ime: umjesto ponosnog povijesnog imena Rusija, boljševici, odnosno Židovi, nametnuli su joj bljutav i uvredljiv nadimak SSSR. Boljševizam su u Rusiji stvorili, učvrstili i proširili gotovo isključivo Židovi. Prema službenim sovjetskim podacima većina ruskog naroda odnosi se potpuno neprijateljski prema boljševiziranom komunizmu, kao ideologiji, i prema boljševičko-komunističkoj stranci, kao organizaciji. Dušu, mozak, volju i energiju boljševizma u SSSR čine Židovi, koji su od boljševiziranog komunizma stvorili isključivo oruđe svojih vlastitih, židovskih probitaka.

Čvrsta povezanost ruske revolucije, odnosno boljševizma, sa židovstvom svima je jasna, te o tome govore jednako otvoreno i boljševici i Židovi. U toj povezanosti židovstva s boljševizmom i službeni sovjetski krugovi i strani politički krugovi, koji su u bilo kojem pogledu bliski boljševizmu ili židovstvu, vide čak i *zaslugu židovstva*. — »Židovi su dali svijetu ne samo Marksa i Lassala, već i Lava Trockoga«, — s puno je priznanja rekao 19. IX. 1923. visoki sovjetski dužnostnik L. Krasin na otvorenju židovskog dijela na izložbi u Moskvi. Židovi su posve otvoreno priznavali, da je boljševizam samo sredstvo za postignuće čisto židovskih ciljeva. A ovako su govorili već od prvih dana boljševizma u Rusiji, kada su još mnogima prava bit, značaj i ciljevi boljševizma bili posve nepoznati. — »Sama pojava komunizma, ona činjenica, da je između komunista tako mnogo Židova, da se ideje komunizma poklapaju s idejama judajizma, — imade za nas (Židove. N. F.) ogromno značenje i silu«, — s neobičnim je cinizmom pisao londonski časopis »Jewish Chronicle« (1919.). Istu misao iznaša i jedno pariško židovsko glasilo:

»Budućnost Židova bit će sjajna, ako sadašnja sovjetska vlada ostane na vlasti«, — čitamo u »Le peuple juif« (18. III. 1921.). O tome također govori i jedan tajni proglas međunarodnog židovstva, koji je posve slučajno bio pronađen za vrijeme ruskog građanskog rata 1918.—1919. kod jednog Židova, zapovjednika jedne sovjetske pukovnije. Taj su proglas objavile ruske emigrantske novine »NAŠ PUTJ« (Shankhai, 25. V. 1941.) i u njemu se, između drugih, nalaze i ovi redci: »Sinovi Izrailovi! Čas naše konačne pobjede je blizu. Stojimo pred našim svjetskim gospodstvom. Ono, o čemu smo prije mogli samo sanjati, sada se pretvara u zbilju. Još nedavno smo bili slabi i nemoćni, — sada, zahvaljujući svjetskom rasulu, ponosno dižemo glavu... Učinili smo sve, da pokorimo ruski narod židovskoj moći i konačno da ga prisilimo kleknuti pred nama.... Rusija je oborena i nalazi se pod našim gospodstvom... Naša je moć u Rusiji neograničena«.

Ali gospodstvo u Rusiji za židovstvo bilo je samo prva etapa k njihovom svjetskom gospodstvu, za kojim je ono u toku cijele svoje mnogovjekovne prošlosti neprekidno težilo. Njemački Židov komunist književnik Leon Feichtwanger, istjeran iz Njemačke, pronašao si je utočište u Sovjetskom Savezu, a kasnije je ipak odlutao u Ameriku i napisao u mnogim pogledima veoma značajan i važan roman pod izrazitim naslovom »*židovski raj*«. Taj, po svojim umjetničkim kakvoćama posve slabi povijesni roman, imao je u SSSR neobičan uspjeh. Mnogi čitaoci nisu mogli shvatiti razlog tog velikog bučnog uspjeha, tog sa svih strana skromnog djela, dok nije bio pronađen njegov vješto sakriven pravi smisao. Taj povijesni roman je u stvari pravi promičbeni roman, koji daje posve novo tumačenje mnogim, već davno poznatim povijesnim činjenicama. Tu se veli, da su Židovi već od najstarijih vremena težili za svojim svjetskim gospodstvom, te su zdušno i neumorno radili na postignuću tog cilja, jer je svjetsko gospodstvo židovstva njegova povijesna uloga, koju mu je namijenila sama sudbina. Uz pomoć vješto napravljene prozirne povijesne usporedbe pisac daje čitaocu jasno naslutiti, da Stalin pomaže židovstvu i da će mu konačno osigurati mogućnost potpunog ostvarenja tih zanosnih vjekovnih sanja židovstva, od sudbine tobože odabranog za gospodstvo nad cijelim čovječanstvom. Sovjetska kritika, koja se sva nalazi u židovskoj vlasti, sa svoje je strane učinila sve, da tom romanu stvori taj fantastičan uspjeh u

najširim čitalačkim krugovima, a uz to, naravno, ne otkrivajući njegove prave, osnovne, vješto sakrivene misli.

S tim je romanom tajanstveno povezana tragična smrt druge Stalinove žene, Allilueve. O tome bivši sovjetski novinar Igumnov, koji je cijelo vrijeme proveo pod boljševičkim jarmom, a sada se nalazi u krajevima, oslobođenim od boljševika, objavljuje u »Bahmutskom Vjesniku« veoma zanimljive potankosti, koje osvjetljaju taj zagonetan slučaj. — O zamašnim osnovama židovstva o njihovom svjetskom gospodstvu i o konkretnim pripremama za njihovo ostvarenje kolale su među sovjetskim stanovništvom stanovite vijesti. Govorilo se, da provedbu te osnove vode najbliži Stalinovi suradnici, Židovi — Lazarj Kaganovič i Lav Mehlis. Rusi su bili uznemireni. O tome je doznala također i Stalinova žena, Allilueva. Bila je kći dobrog i poštenog ruskog fizičkog radnika. Uza svu svoju odanost komunizmu, u duši je ipak bila čvrsta ruska rodoljupkinja. O tim vijestima o židovskoj osvajačkoj osnovi, kao i o uznemirenosti ruskih krugova Allilueva je ozbiljno razgovarala sa Stalinom, koji je zapravo bezvoljna igračka u židovskim rukama. Rekla je Stalinu, ako ne poduzme potrebne stroge korake, da će to saopćiti stranom novinstvu. Istog je dana Allilueva bila otrovana i umrla. O tom odvratnom umorstvu Allilueve odmah je doznala sva Moskva i počela uzrujano govoriti o toj u svim pogledima važnoj i neobičnoj smrti. Onda je zloglasni GPU, koji se sav nalazi u židovskim rukama, odmah počeo po cijelom Sovjetskom Savezu provadati brojna uhićenja, tražeći one, koji su na bilo koji način bili povezani s Alliluevom. Ta nova, ali u strašnim sovjetskim prilikama podpuno vjerojatna verzija o uzrocima tragičke i doista tajanstvene smrti žene kremljevskoga despota Stalina s posebnom uvjerljivošću pokazuje neograničenu vlast Židova u SSSR, koji se sav nalazi u čvrstim pandžama međunarodnog židovstva.

Razorni i osvajački rad Židova počeo je u Rusiji već davno prije boljševizma. Ali nije bio toliko razvijen i izazivački otvoren, pa zbog toga rusko društvo nije bilo u to dobro upućeno. Uslijed toga i nije bilo jedinstva u odnosima ruskog naroda prema Židovima i židovstvu. Što više, u tome se škakljivom pitanju opažalo neobično šarenilo. Sam narod, u uskom smislu, odnosno puk, napose u srednjoj i sjevernoj Rusiji, gdje je Židova bilo posve malo, nije pokazivao prema njima posebnog zanimanja,

premda nije skrivao svog nekog prezira i čak gađenja. Naprotiv gotovo sva ruska napredna inteligencija vrlo je simpatizirala Židove, pa je neko, barem čisto načelno »judofilstvo« bilo donekle obligatnom oznakom slobodnjaštva i naprednosti. Ovđe su postojali tek rijedki izuzetci. I ovdje moramo na prvom mjestu spomenuti besmrtnog Dostojevskoga i V. V. Rozanova, gotovo genijalnoga mislioca i publicistu. Ta velika i dosta osamljena dvojica prekrasno su shvaćala prljavu i odvratnu suštinu židovstva, koje je u samoj svojoj srži protunarodno i nećudoredno. Svoje poglede smjelo, otvoreno i odlučno pokazivali, otkrivajući svu neizmjernu štetnost židovstva, koje svim svojim bićem mrzi nacionalnu Rusiju i sav ruski narod uopće. Dobro su vidjeli ne samo prave ciljeve, nego sva sredstva tog paklenskog rada židovstva, koje je sve okrutno žrtvovalo svojoj nezasitnoj pohlepnosti i sebičnosti. — »Uz pomoć socijalizma židovstvo će s korjenjem isčupati kršćanstvo i porušiti kršćansku kulturu«, — piše Dostojevskij u svom glasovitom »Dnevniku književnika« (1880), koji ni do sada još nije posve ispravno ocijenjen. Predvidio je također i s upravo proročanskom pronicavošću prerekao već onda blisku rusku revoluciju, točno pokazivajući njezine izvore, temelje i svrhu. U toj je revoluciji vidio urotu međunarodnog židovstva protiv nacionalne Rusije, protiv ruskog naroda, a preko njih i — protiv cijelog kršćanstva i nacionalizma, jer se je židovstvo zaklelo, da će sve to do temelja porušiti, ne štedeći snage i ne birajući sredstva. Rozanov je također jasno vidio smrtnu opasnost, koja se spustila nad Rusijom i ruskim narodom, te je strastveno vapio: »Odlučnije, Rusi, odlučnije, složno se postavite protiv Židova: ne bojte se ničega«. Zbog tog izrazitog i otvorenog protužidovstva Rozanova njega je sustavno i oštro napadao ljevičarski dio ruskog novinstva, koji je znatnim dijelom bio u rukama Židova. A nakon dolaska boljševika na vladu u Rusiji, gurnut je bio u takve prilike, da je uskoro u strašnim mukama umro od gladi. Baš u te svoje najstrašnije, upravo mučeničke godine napisao je Rozanov svoje najdublje i najpotresnije djelo — »Apokalipsa naših dana«.

Vatrene, pune nacionalnog ponosa riječi Dostojevskoga i Rozanova i njihovih malobrojnih pristalica i sumišljenika nisu našle potrebnog i dostojnog odjeka u ruskom društvu. Još je manji uspjeh imao niz dobro zamišljenih, ali nedovoljno odlučno provedenih mjera i podhvata ruske

državne vlade, koja je vodila odlučnu borbu sa Židovima u toku nekoliko stoljeća. — U Rusiji su se Židovi pojavili još u dubokoj drevnosti, tako su, na pr., na Krymu i Kavkazu bili već u prvom stoljeću poslije Krista. Ruski pak ljetopis po prvi put spominje Židove 987. U to vrijeme Židovi su već bili čvrsto sjedinjeni, među sobom, te su se nalazili u veoma dobrom materijalnom stanju, baveći se uglavnome trgovinom. U XII. st. su igrali važnu ulogu u ekonomskom životu ruskog naroda, odnosno onih slavenskih plemena, koja su činila jezgru kasnijeg ruskog naroda, kao jedne etničke cjeline. Postepeno su se Židovi počeli širiti na sjever i zapad, bacajući svoje mreže i na druga mjesta Rusije. Stanovništvo je veoma brzo i ispravno shvatilo negativnu suštinu židovstva, te je prema njima počelo pokazivati otvoreno neprijateljstvo. Zadovoljavajući jasne narodne želje, Moskva je uopće zabranila Židovima dolazak na svoj državni teritorij. Moskovski poslanik u Vatikanu je 1525. službeno izjavio, da »Moskva ne trpi Židove, jer su rđavi ljudi«. Car Ivan Grozni je zabranio Židovima, da čak i u trgovačkim poslovima dolaze u Moskvu, jer Židovi uvijek i svuda nanose »stanovništvu mnogo štete, pa ne ću u svojoj državi imati ovakvove ljude«, — rekao je posve službeno. Petar Veliki također nije Židovima dopuštao dolazak u Rusiju, jer su Židovi »lopovi i varalice«, od kojih ruski narod može imati samo štete. No unatoč svih brojnih i raznovrstnih zapreka Židova je ipak dosta bilo u Rusiji, pa je Katarina I. 1727. naredila, da svi Židovi budu prisilno iseljeni iz Rusije. Isto takvu je naredbu izdala i Elizaveta Petrovna 1742. Katarina II. je 1791. uvela posebnu mjeru: označila je nekoja mjesta Rusije, u kojima Židovi nisu smjeli stalno živjeti. To je ona zloglasna »čerta osjedlosti« (kako se taj ruski zakon zove), na koju su s takvom žestinom napadali svi Židovi i njihovi bezbrojni prijatelji, premda je ona stvarno posve malo, gotovo samo teritorijalno, ograničavala slobodu Židova. Posebno je prema Židovima bio strog Nikolaj I., jer je sam vidio svu njihovu odvratnu i razornu djelatnost. Još kao nasljednik prijestolja posjetio je Bjelorusiju, te je nakon toga s gađenjem pisao: »Židovi ovdje jako izrabljuju nesretno stanovništvo, to su prave pijavice, koje se nalaze svuda i isisavaju iz stanovništva svu krv«. U toku svog carevanja izdao je preko 600 zakona i zakonskih odredaba protiv Židova. Nije li možda potrebno baš ovdje tražiti izvor i uzrok podpuno negativnog odnosa prema Nikolaju I. cijele ruske i strane »napredne« društvenosti. Ali je rušilački rad Židova u

Rusiji trajao i dalje, pa se neprekidno čak i širio. Tako je ruska vlada bila prisiljena 1882. izdati posebna »Privremena pravila«, koja su tom razornom radu Židova stavila ozbiljne zapreke. Židovi su odmah ta »pravila« okrstili »*Pogromnim zakonom*«. Baš poslije toga zakona međunarodno židovstvo istupilo je po prvi put otvoreno protiv Rusije. Židovi su počeli u Londonu izdavati posebne novine na engleskom jeziku pod veoma karakterističnim naslovom — »*The Darknest Russia*« (Tamna Rusija). Isto je u Londonu bila održana posebna javna i veoma dobro posjećena skupština pod predsjedništvom nadbiskupa od Canterburya. Ta je skupština poslala caru Aleksandru III. poseban oštar brzojavan prosvjed protiv proganjanja Židova. Čini se, da je ljubav prema Židovima nasljedna kod tih starješina anglikanske crkve, jer ju i sada pokazuju, moleći čak i Boga za pobjedu boljševika, a time dakle, posredno, i za blagostanje i procvat i Židova.

A Židovi su i dalje širili i udubljavali svoj rušilački rad. Nisu samo na sve načine izrabljivali ruski narod, nego su ga čudoredno kvarili i podrovali temelje Rusije, koju su oduvijek toliko mrzili. Židovi su zauzimali vodeća mjesta u svim ruskim revolucionarnim strankama, zatim su stvorili niz svojih vlastitih revolucionarnih stranaka i organizacija (Bund, Poalej Cion i dr.). Pa i samom toku revolucionarnog pokreta davali su poseban, njima poželjan smjer. Odbacujući probitke ruskog naroda (stvarno, a ne u riječima, koje su kod njih uvijek bile gizardave i zanosne), sve su činili, da što bolje pripreme svjetsku revoluciju i ubrzaju njezin dolazak. A sama ta svjetska revolucija bila je konačno tek sredstvo za ostvarenje svjetskog gospodstva Židova. Pa unatoč svega toga prva ruska revolucionarna vlada, tako zvana »Privremena«, kojoj je na čelu bio histerični brbljavac A. P. Kerenskij, već 10. ožujka 1917., t. j. — u prve dane, ukinula je sva ograničenja spram Židova, koja su dotada postojala u Rusiji. Time je bilo stvarno pokazano, da za »rusku« revolucionarnu vladu glavno značenje imadu probitci Židova. Nesumnjivo je u taj čas postojalo mnogo gorućih pitanja, kojih je riješenje žedno očekivao ruski narod, ali to nije baš previše zanimalo tu zloglasnu doista »privremenu« vladu, koja je otvoreno Židovima dala prednost pred ruskim narodom.

Što je sililo međunarodno židovstvo i njegovo čedo, boljševizam, izabrati baš Rusiju za svoj strašni i odvratni pokus u pripremanju svjetske revolucije, za koju je boljševizam bio samo tek prva stepenica prva, početna etapa? To je veoma važno i ozbiljno pitanje, koje se neizbježno javlja kod svakoga, koji se ne zadovoljava samo golom činjenicom, nego hoće znati i njezine izvore, uzroke i razloge. Na to pitanje nije moguće dati podpuno točan i određen odgovor, nego se moramo ograničiti samo na nagađanja, koja se međutim ipak temelje na brojnim i sigurnim činjenicama. — Moramo prije svega uzeti u obzir nezasitnu lakomost Židova, koje su neodoljivo vukla k sebi bajoslovna bogatstva Rusije, a to su im obećavala neiscrpljiv izvor fantastičnog obogaćenja. Igralo je također ulogu slabo kulturno stanje širokih narodnih masa Rusije, kao i prirodne odlike sanjarske i mekane ruske duše. Ne smije se zaboraviti ni okrutna zloba židovstva, koje se htjelo osvetiti Rusiji za njezinu protužidovsku vladinu politiku kroz vjekove.

No Židovi nisu samo htjeli srušiti staru nacionalističku »carističku« Rusiju, nego i na njezinim ruševinama sagraditi pravo novo židovsko carstvo. A te svoje težnje htjeli su i opravdati, pa su tražili za to ne samo čisto političke, već i povijesne razloge. U tome se nisu žacali ni pred *krivotvorenjem povijesti*. U tu su svrhu Židovi izmislili da je u stara vremena u području Volge postojalo posebno i jako židovsko carstvo, koje je tobože bilo ako već ne jezgra kasnije Rusije, a ono barem njezin predšasnik, povezan s njom čvrstim unutarnjim vezama. Taj se mit pojavio u nedavno vrijeme, ali je poslije boljševičke revolucije bio znatno proširen. Njega je širilo međunarodno židovstvo, a među njima i ruski Židovi, koji su se poslije boljševičke revolucije u veoma malom broju našli u emigraciji. Poznati židovski publicista, bivši ruski Židov, J. D. Bruckus, na jednom svom predavanju u Berlinu, 1923., tvrdio je, da je »židovstvo bilo predšasnik Kievske Rusije« i da je »rusku kulturu još mnogo prije Rjurika (t. j. — prije IX. st. N. P.) pripremala i izrađivala židovska kultura!«

Ta drzovita i lažna misao ima određenu političku zadaću. Tom svojom podpuno neopravdanom tvrdnjom boljševici žele uvrijediti i zablattiti staru, vjekovnu nacionalnu Rusiju, bacivši otrov sumnje na rusku nacionalnu izvornost i samobitnost, a veliku i osebujnu rusku kulturu

pretvoriti samo u jednu granu židovske kulture. A time ujedno Židovi žele i opravdati svoje tobožnje pravo na svjetsko gospodstvo uopće, a napose na gospodstvo nad Rusijom. Nepobitna povijesna istina o prebivanju Židova u stara vremena na teritoriju sadašnje Rusije i o značaju utjecaja židovske kulture na rusku kulturu mnogo je skromnija. — Na donjem toku Volge i Dona nalazilo se u VIII.—IX. st. kozarsko carstvo. A semitsko porijeklo Kozara ni do sada još nije utvrđeno s potpunom točnošću, te izaziva ozbiljne sumnje mnogih poznatih učenjaka. Pa osim toga su u VIII. st. Kozari prešli na islam. Doduše uskoro su se u kozarskom carstvu pojavili i brojni Židovi. Kako je rekao jedan arapski putnik »U kozarskom je carstvu mnogo ovaca, meda i Židova«, te je jasno razlikovao Židove i Kozare, kao dva posebna naroda. Ruski narodni ep i ruski ljetopis govori o Židovima u vezi s Kozarima, te pokazuje te Židove kao prave profesionalne trgovce, koji se zanimaju za najrazličitiju robu, pa tako i za ljude, doprinesavši na taj način znatan obol trgovini bijelim robljem. Baš uslijed tog rada kozarskih Židova riječ »sclavus« u isto je vrijeme značila i »Slaven« i »rob«. Jezik je od mnogih drugih pojava najosjetljiviji u pogledu stranih utjecaja, te njihove tragove najčvršće i najdulje čuva. Poznati ruski publicista V. A. Abdank-Kossovskij pomno je s tog gledišta pregledao ruski jezik, te je pronašao, da se do danas u ruskom jeziku zadržalo samo dvije židovsko-kozarske riječi: *Židov i kobasa* (ruski: »žid« odnosno »kolbasa«). A toga je premalo, da bi Židovi s ponosom mogli govoriti o svom utjecaju na rusku kulturu. Savezno s time, moramo posebno naglasiti jednu karakterističnu pojedinost: u ruskom jeziku »Žid« ima pogrдно-uvredljivi značaj, poput hrvatskoga »Ćifut«. A to jasno pokazuje gledište ruskog naroda prema Židovima. To skromno, ali stvarno svjedočanstvo zadaje snažan udarac izazovnim i drzovitim tvrdnjama J. D. Bruckusa i njegovih suplemenika, koji se uzalud trude pronaći ma kakvo povijesno opravdanje židovskom gospodstvu u tajanstvenom i bezimenom SSSR.

Lakomišljen pokušaj Židova dokazati na teritoriju sadašnje Rusije postojanje nekog fantastičnog židovskog carstva, koje da je k tome tobože snažno utjecalo na rusku kulturu, bez ikakvog je stvarnog temelja, te se poput mjehura od sapuna rasplinuo kod prvog dodira s točnim povijesnim podacima. A Židovima nije bio ni potreban taj daleki i

glupavi izlet u maglovitu povijesnu prošlost, kada sada imadu pred sobom jednu stvarnu činjenicu. A to je SSSR, — pravo židovsko carstvo. A to je carstvo pravi *raj za Židove*. I to otvoreno priznaju i sami Židovi. Još pred veoma kratko vrijeme na židovskom kongresu u Moskvi 24. kolovoza 1941. je sve to bilo posve otvoreno iznešeno. — »U zemlji Sovjeta Židovi su nakon tisućgodišnjih lutanja i progona našli dom i majku domovinu, koja je izliječila brojne rane načinjene u prošlosti. Ovdje, u Sovjetskom Savezu... ponovno je zazvučao njegov rođeni jezik, ponovno je procvatila njegova kultura. Za nepunih dvadesetpet godina židovski narod, zahvaljujući velikoj očinskoj brizi naše sovjetske države, stvorio je veliku književnost, umjetnost, kazalište«, rekao je u svom govoru na tom kongresu poznati židovski književnik Perec Markiš. Koncem svibnja 1942. u Moskvi je bio opet novi drugi židovski kongres. U službenoj rezoluciji tog kongresa se veli: »Nakon bezbrojnih progona i patničkih lutanja ponovno smo (Židovi, N. F.) pronašli našu domovinu. »Sovjetska je zemlja naša domovina!« A jedan od govornika, Židov Fajvelj Mihlin rekao je: »Sudbina židovskog naroda se rješava na sovjetskim prostorima«. Usput primjećujemo, da je veoma karakteristično, da se u jednoj internacionalnoj zemlji, u SSSR, slave nacionalne težnje jednog naroda, i to baš židovskog.

Uz sve ostalo ta dva židovska kongresa, koja su boljševici priredili u Moskvi za vrijeme rata s Njemačkom, načelnom neprijateljicom Židova, i nezavisno od svog rada, već samom golom činjenicom svog postojanja, stvarno i uvjerljivo govore o čvrstim, doista krvnim vezama boljševizma i cijele uopće ruske revolucije s međunarodnim židovstvom.

Nikolaj Fedorov